

Dictamen en relació amb la consulta plantejada en relació amb la cessió de dades de persones identificades o identificables a les Forces i Cossos de Seguretat

Es presenta davant l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades una consulta d'un ens públic de l'àmbit de la salut en què es sol·licita el parer de l'Autoritat en relació amb la comunicació de dades a les Forces i Cossos de Seguretat (FFCCS), des de la vessant de policia judicial i governativa. La consulta pregunta pels requisits de l'accés en ambdós casos, l'accés a dades sensibles i no sensibles, i per l'accés a imatges de videovigilància.

Analitzada la petició, que s'acompanya de còpia del "*Protocol d'actuació davant peticions de dades personals per part de les forces i cossos de seguretat*", de l'ens que fa la consulta, i vista la normativa vigent aplicable, i l'informe de l'Assessoria Jurídica, es dictamina el següent.

I

(...)

II

La consulta sol·licita el parer de l'Autoritat en relació amb la comunicació de dades a les Forces i Cossos de Seguretat (FFCCS), "*des de la vessant judicial i governativa*", pels requisits d'accés en ambdós casos, per la diferenciació entre l'accés a dades sensibles i no sensibles, i per l'accés a imatges de videovigilància.

En concret, la consulta demana determinar "*què s'entén per "perill real per a la seguretat pública o repressió d'infraccions penals", com opera el principi de proporcionalitat i la determinació de policia judicial.*"

La consulta s'acompanya de còpia del "*Protocol envers les peticions fetes per Forces i Cossos de seguretat als centres de l'(...)*", per a la valoració d'aquesta Autoritat.

En aquest punt, cal fer avinent que no és objecte d'aquest dictamen la validació del contingut d'un Protocol com l'esmentat, sens perjudici que l'ens o, si escau, els centres sanitaris (...), com a responsables del tractament de dades personals no només dels pacients atesos, sinó també d'altres persones (personal dels centres, visitants, acompanyants dels pacients...), puguin tenir en compte les consideracions fetes en aquest i en d'altres dictàmens d'aquesta Autoritat.

Dit això, com a punt de partida, cal tenir en compte que el Reglament (UE) 2016/679, de 27 d'abril, general de protecció de dades (RGPD), no resulta aplicable als tractaments que es duen a terme en l'àmbit policial i judicial penal, segons es desprèn de l'article 2.2.d) de l'RGPD, que disposa el següent:

"2.El presente Reglamento no se aplica al tratamiento de datos personales:

(...)

d) por parte de las autoridades competentes con fines de prevención, investigación, detección o enjuiciamiento de infracciones penales, o de ejecución de sanciones penales, incluida la de protección frente a amenazas a la seguridad pública y su prevención.”

En aquest àmbit, cal tenir en compte la Directiva (UE) 2016/680 del Parlament i del Consell, de 27 d'abril de 2016, relativa a la protecció de les persones físiques pel que fa al tractament de dades personals per part de les autoritats competents per a finalitats de prevenció, recerca, detecció o enjudiciament d'infraccions penals o d'execució de sancions penals, i a la lliure circulació d'aquestes dades i per la qual es deroga la Decisió marc 2008/977/JAI del Consell.

Els estats membres de la Unió Europea havien de transposar aquesta directiva abans del 6 de maig de 2018.

Atesa la manca de transposició de la Directiva 2016/680 per part d'Espanya, en el cas que ens ocupa cal tenir en compte les previsions de la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal (LOPD), que romanen temporalment vigents.

En qualsevol cas, el supòsit plantejat s'ha d'examinar des del punt de vista del dret fonamental a la protecció de dades personals (art. 18.4 CE), que és la perspectiva des de la qual s'emet el present dictamen.

Des d'aquesta perspectiva, i sens perjudici que el tractament que puguin fer les FFCCS de la informació personal requerida a un centre sanitari no es troba subjecte al RGPD, el tractament de dades que du a terme un centre sanitari, ja sigui dels pacients o d'altres persones (treballadors, visitants i acompanyants dels pacients, etc), incloses les cessions que se'n pugui fer a un tercer, es troba plenament sotmès als principis i garanties de l'RGPD.

Des de la perspectiva de l'RGPD, la informació referent al fet que una persona ha estat atesa en un centre sanitari, així com qualsevol informació relativa a la seva salut és informació de salut del pacient (art. 4.15 RGPD), inclosa en la seva història clínica (HC), la definició i el contingut de la qual es troba definida en la normativa d'autonomia del pacient (Llei 21/2000, de 29 de desembre, i Llei 41/2002, de 14 de novembre, bàsica, d'autonomia del pacient).

Com ha fet avinent aquesta Autoritat (entre d'altres, Dictamen CNS 1/2009), si bé la legislació d'autonomia del pacient regula els accessos a la HC, no totes les possibles cessions de dades de salut (HC) troben la seva habilitació, necessàriament, o exclusivament, en la legislació d'autonomia del pacient. Així, no podem descartar, d'entrada, que l'habilitació legal per comunicar dades de salut a les FFCCS, es trobi també en altres normes amb rang de llei.

Dit això, als efectes de poder tractar i, si escau, comunicar dades de salut d'un pacient, cal tenir en compte que l'article 9 de l'RGPD estableix una prohibició general del tractament de dades personals de diverses categories, entre d'altres, de les dades relatives a la salut, dades genètiques, o dades relatives a la vida sexual o l'orientació sexual d'una persona física (apartat 1). L'apartat 2 del mateix article disposa que

aquesta prohibició general no serà d'aplicació quan concorri una de les circumstàncies següents:

*“a) el interesado dio su **consentimiento explícito** para el tratamiento de dichos datos personales con uno o más de los fines especificados, excepto cuando el Derecho de la Unión o de los Estados miembros establezca que la prohibición mencionada en el apartado 1 no puede ser levantada por el interesado;*

(...)

*g) el tratamiento es necesario **por razones de un interés público esencial, sobre la base del Derecho de la Unión o de los Estados miembros**, que debe ser proporcional al objetivo perseguido, respetar en lo esencial el derecho a la protección de datos y establecer medidas adecuadas y específicas para proteger los intereses y derechos fundamentales del interesado;*

*h) el tratamiento es necesario para fines de medicina preventiva o laboral, evaluación de la capacidad laboral del trabajador, diagnóstico médico, **prestación de asistencia o tratamiento de tipo sanitario** o social, o gestión de los sistemas y servicios de asistencia sanitaria y social, **sobre la base del Derecho de la Unión o de los Estados miembros** o en virtud de un contrato con un profesional sanitario y sin perjuicio de las condiciones y garantías contempladas en el apartado 3;*

(...).”

En el cas que ens ocupa, la cessió objecte de consulta no respon a la finalitat de donar tractament mèdic al pacient ni a terceres persones (art. 9.2.h) RGPD), sinó a finalitats diferents, com puguin ser finalitats relacionades amb les funcions que el marc normatiu atribueix a les FFCCS.

Ara bé, el propi RGPD (art. 9.2.g) RGPD) admet que el dret de la Unió, o el dret dels Estats membres, pot habilitar el tractament d'aquesta informació personal especialment protegida, com pot ser la informació de salut dels pacients. Això, sempre que la comunicació pugui considerar-se proporcional (art. 5.1.c) RGPD).

Malgrat que el considerant 41 de l'RGPD disposa que *“cuando el presente Reglamento hace referencia a una base jurídica o a una medida legislativa, esto no exige necesariamente un acto legislativo adoptado por un parlamento”*, cal tenir en compte que el mateix considerant estableix que això és *“sin perjuicio de los requisitos de conformidad con el ordenamiento constitucional del Estado miembro de que se trate”*.

Ateses les diferències entre els diversos sistemes jurídics dels països de la Unió, l'RGPD no estableix quina ha de ser la forma de la norma jurídica que prevegi el tractament, sinó que es remet a les exigències derivades de cada dret constitucional.

En aquest sentit, la remissió a la base legítima establerta conforme al dret intern dels Estats a què fa referència l'article 9.2, apartats g) i h) de l'RGPD requereix, en el cas de l'Estat espanyol, que la norma de desenvolupament, per tractar-se d'un dret fonamental, tingui rang de llei, ateses les exigències derivades de l'article 53 CE.

Fem notar que, segons disposa l'article 9.2 del Projecte de Llei orgànica de Protecció de dades de caràcter personal, que es troba en fase de tramitació parlamentària:

*“2. Los tratamientos de datos contemplados en las letras g), h) e i) del artículo 9.2 del Reglamento (UE) 2016/679 fundados en el Derecho español **deberán estar amparados en una ley**, que podrá establecer requisitos adicionales relativos a su seguridad y confidencialidad.*

Per tot això, partint de la premissa que, en el cas plantejat, no es disposa del consentiment explícit dels afectats (art. 9.2.a) RGPD), caldrà tenir en compte les previsions normatives rellevants, per analitzar si la comunicació (art. 4.2 RGPD) de la informació personal dels pacients a les FFCCS, sense el consentiment d'aquests, pot considerar-se suficientment habilitada, i en quins termes pot considerar-se ajustada al principi de proporcionalitat (art. 5.1.c) RGPD).

III

Cal fer referència, específicament, a les previsions normatives sobre la funció de les FFCCS com a policia judicial.

L'article 164.5 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya (EAC) disposa que la policia de la Generalitat-Mossos d'Esquadra té com a àmbit d'actuació el conjunt del territori de Catalunya i exerceix totes les funcions pròpies d'un cos de policia, en els àmbits de la seguretat ciutadana i l'ordre públic, de la policia administrativa, i de la policia judicial i la investigació criminal, incloent-hi les diverses formes de crim organitzat i terrorisme, en els termes que estableixin les lleis.

Així mateix, la Llei 4/2003, de 7 d'abril, d'ordenació del sistema de seguretat pública de Catalunya (LSPC), disposa que són funcions pròpies de la policia de la Generalitat-mossos d'esquadra la protecció de les autoritats de la Generalitat i la vigilància i la custòdia dels edificis, instal·lacions i dependències propis, les de policia de seguretat ciutadana i l'ordre públic, les de policia administrativa i les que li corresponen com a policia judicial (article 28.2 LSPC). Segons l'article 28.3 de la mateixa LSPC, també les policies locals exerceixen, entre d'altres, funcions de policia judicial, especialment amb relació al trànsit (article 28.3.f) LSPC).

L'article 11 de la Llei 16/1991, de 10 de juliol, de les policies locals, enumera les funcions que corresponen a la policia local en llur àmbit d'actuació, entre d'altres, les de policia judicial, així com les relatives a actuacions relacionades amb diligències de prevenció i actuacions destinades a evitar la comissió d'actes delictuosos. L'article 12 de la mateixa llei disposa que la policia local pot fer funcions de policia judicial, en els termes concretats en el citat article.

En definitiva, i sens perjudici de les funcions que puguin correspondre a d'altres FFCCS d'àmbit estatal, és clar que els cossos policials que actuen en l'àmbit de Catalunya (mossos d'esquadra i policies locals), tenen atribuït l'exercici de funcions de diversa naturalesa, entre d'altres, funcions de policia judicial.

Pel que fa a la Policia Judicial, l'article 126 de la Constitució espanyola disposa que aquesta depèn dels Jutges, dels Tribunals i del Ministeri Fiscal en les seves funcions d'indagació del delicte i de descobriment i assegurament del delinqüent, en els termes que la llei estableixi.

L'article 547 de la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del Poder Judicial (LOPJ), disposa que:

“La función de la Policía Judicial comprende el auxilio a los juzgados y tribunales y al Ministerio Fiscal en la averiguación de los delitos y en el descubrimiento y aseguramiento de los delincuentes. Esta función competirá, cuando fueren requeridos para prestarla, a todos los miembros de las Fuerzas y Cuerpos de Seguridad, tanto si dependen del Gobierno central como de las Comunidades Autónomas o de los entes locales, dentro del ámbito de sus respectivas competencias.”

L'article 549.1 de la LOPJ concreta, en els següents termes, les funcions de les unitats de Policia Judicial:

- a) La averiguación acerca de los responsables y circunstancias de los hechos delictivos y la detención de los primeros, dando cuenta seguidamente a la autoridad judicial y fiscal, conforme a lo dispuesto en las leyes.*
- b) El auxilio a la autoridad judicial y fiscal en cuantas actuaciones deba realizar fuera de su sede y requieran la presencia policial.*
- c) La realización material de las actuaciones que exijan el ejercicio de la coerción y ordenare la autoridad judicial o fiscal.*
- d) La garantía del cumplimiento de las órdenes y resoluciones de la autoridad judicial o fiscal.*
- e) Cualesquiera otras de la misma naturaleza en que sea necesaria su cooperación o auxilio y lo ordenare la autoridad judicial o fiscal.”*

L'article 282 de la Llei d'Enjudiciament Criminal (LECRIM) disposa que:

“La Policía judicial tiene por objeto, y será obligación de todos los que la componen, averiguar los delitos públicos que se cometieren en su territorio o demarcación; practicar, según sus atribuciones, las diligencias necesarias para comprobarlos y descubrir a los delincuentes, y recoger todos los efectos, instrumentos o pruebas del delito de cuya desaparición hubiere peligro, poniéndolos a disposición de la Autoridad judicial.”

Finalment, segons el Reial decret 769/1987, de 19 de juny, de regulació de la policia judicial (RDPJ), les funcions generals de policia judicial corresponen a tots els membres de les FFCCS, en la mesura que han de prestar la col·laboració requerida per l'autoritat judicial o el Ministeri Fiscal en actuacions encaminades a esbrinar delictes o descobrir o assegurar delinqüents, amb subjecció estricta a l'àmbit de les seves competències respectives (article 1). S'afegeix que els membres de les FFCCS desenvolupen la funció de policia judicial a requeriment de l'autoritat judicial, del Ministeri Fiscal o dels seus superiors policials, o per iniciativa pròpia a través d'aquests últims, en els termes que preveuen els articles següents del RDPJ (article 2 del RDPJ).

L'article 4 del RDPJ disposa que tots els components de les FFCCS, sigui quina en sigui la naturalesa i dependència, han de practicar per iniciativa pròpia i segons les atribucions respectives, les primeres diligències de prevenció i assegurament així que tinguin notícia de la perpetració del fet presumptament delictiu, i han d'ocupar i custodiar els objectes que provinquin del delicte o estiguin relacionats amb la seva execució, i s'afegeix que n'han de donar compte a l'autoritat judicial o fiscal, directament o a través de les unitats orgàniques de la policia judicial.

Segons l'article 16.3 de la Llei 41/2002:

*“El acceso a la historia clínica con **finés judiciales**, epidemiológicos, de salud pública, de investigación o de docencia, se rige por lo dispuesto en la Ley*

Orgánica 15/1999, de 13 de diciembre, de Protección de Datos de Carácter Personal, y en la Ley 14/1986, de 25 de abril, General de Sanidad, y demás normas de aplicación en cada caso. El acceso a la historia clínica con estos fines obliga a preservar los datos de identificación personal del paciente, separados de los de carácter clínico-asistencial, de manera que, como regla general, quede asegurado el anonimato, salvo que el propio paciente haya dado su consentimiento para no separarlos.

*Se exceptúan los supuestos de **investigación de la autoridad judicial** en los que se considere imprescindible la unificación de los datos identificativos con los clínico-asistenciales, en los cuales **se estará a lo que dispongan los jueces y tribunales** en el proceso correspondiente. El acceso a los datos y documentos de la historia clínica queda limitado estrictamente a los fines específicos de cada caso.”*

L'article 16.3 de la Llei 41/2002, limita l'accés a dades de la HC sense anonimitzar a "finalitats judicials", vinculant aquestes finalitats i, en definitiva, la cessió de les dades, als "supòsits d'investigació de l'autoritat judicial".

Així, com ja va fer avinent aquesta Autoritat en el Dictamen CNS 42/2014, caldria considerar que l'article 16.3 de la Llei 41/2002 suposa una habilitació legal suficient per a comunicar dades de la HC a les FFCCS quan aquestes, en exercici de les funcions de policia judicial, acompanyen la seva sol·licitud d'un requeriment de l'autoritat judicial o del Ministeri Fiscal.

Com també ha apuntat aquesta Autoritat, cal recordar que segons la normativa citada (LOPJ i RDPJ), la policia judicial pot practicar diligències relacionades amb fets presumptament delictius, sense que es disposi, en un primer moment, d'un requeriment judicial. En aquest sentit, la normativa citada inclou entre les actuacions de les FFCCS en qualitat de policia judicial, aquelles que es duen a terme a requeriment dels superiors policials, o fins i tot per iniciativa pròpia dels agents de les FFCCS, a través d'aquests superiors, i no només les que porten causa d'un previ requeriment judicial. En qualsevol cas, la normativa exigeix que es doni part seguidament a l'autoritat judicial i fiscal (article 282 LECRIM, i article 549.1.a) LOPJ, citats).

En el cas que les FFCCS, en exercici de les seves funcions de policia judicial, no disposin d'un concret requeriment judicial, la cessió també estaria habilitada, no només per les previsions de la normativa citada, sinó perquè així es deriva de l'article 11.2.d) de l'LOPD, segons el qual el consentiment del titular de les dades no és necessari quan la comunicació que s'hagi d'efectuar tingui com a destinatari, entre d'altres, el Ministeri Fiscal o els jutges i tribunals.

Com també ha fet avinent aquesta Autoritat, en el cas que la cessió de dades requerides per les FFCCS a centres sanitaris pugui comportar la cessió de dades especialment protegides, en concret dades de salut, caldrà tenir en compte el que disposa l'article 22.3 de l'LOPD:

*“La recollida i el tractament per les Forces i Cossos de Seguretat de les dades a què fan referència els apartats 2 i 3 de l'article 7 es poden fer **exclusivament** en els supòsits en què sigui **absolutament necessari per a les finalitats d'una investigació concreta**, sens perjudici del control de legalitat de l'actuació administrativa o de l'obligació de resoldre les pretensions formulades, si s'escau, pels interessats que corresponen als òrgans jurisdiccionals.”*

És a dir, l'article 22.3 de l'LOPD estableix un requisit específic per a la cessió de dades de salut a les FFCCS, en concret, que aquesta cessió es fonamenti i es justifiqui en les finalitats d'una investigació concreta.

Per tot l'exposat, en atenció a la previsió específica de l'article 22.3 de l'LOPD, cal concloure que l'ens que formula la consulta i els centres sanitaris haurien de procedir a la cessió de dades de salut (dades especialment protegides) d'un pacient, sense consentiment exprés d'aquest, a les FFCCS, només en el cas que aquestes actuïn exercint funcions de policia judicial per a una investigació concreta.

IV

Com ha quedat exposat, per tal que un centre sanitari gestionat per l'ens pugui cedir dades de salut contingudes a la història clínica, sense anonimitzar, a les FFCCS, sense consentiment exprés dels titulars, aquestes han d'actuar necessàriament en la seva condició de policia judicial. En conseqüència, és clar que l'ens i els centres sanitaris no haurien de cedir les dades de salut d'un pacient, quan les FFCCS actuïn en exercici d'altres funcions diferents de les que són pròpies de la policia judicial, atès el marc normatiu exposat. En el cas que, com apunta la consulta, la sol·licitud de les FFCCS no sigui prou clara (en relació amb les concretes funcions que exerceix el cos policial que sol·licita la informació), el centre sanitari podria, lògicament, sol·licitar un aclariment en aquest sentit.

Dit això, cal tenir en compte que la HC d'un pacient conté dades de diversa naturalesa, en concret, dades d'identificació del malalt i de l'assistència, dades clinicoassistencials, i dades socials, segons la classificació de l'article 10.1 de la Llei 21/2000, d'autonomia del pacient. És a dir, no totes les dades de què disposa un centre sanitari sobre un pacient, són necessàriament dades de salut o dades mereixedores d'especial protecció.

Així, per bé que, quantitativament, el contingut principal de la HC es refereix a dades de salut, no s'ha de descartar el supòsit que les FFCCS sol·licitin accés a dades d'un pacient que no són informació especialment protegida (per exemple, accés a dades identificatives, o a dades contingudes en l'informe social que no siguin dades especialment protegides). Així mateix, també pot ser que les FFCCS sol·licitin dades d'altres persones diferents dels pacients atesos (personal, familiars dels pacients...), que no siguin informació mereixedora d'especial protecció.

Partint d'aquesta base, i atesos els termes de la consulta, cal referir-se a la cessió de dades que no siguin dades mereixedores d'especial protecció, a les FFCCS, quan aquestes no actuïn en condició de policia judicial.

En aquest cas, com ja ha fet avinent aquesta Autoritat, no resultaria d'aplicació la previsió específica de l'article 22.3 de l'LOPD, citat, sinó que ens haurem de remetre a la previsió general l'article 22.2 de l'LOPD, que habilita la cessió de dades per al compliment de "*finalitats policials*", les quals no s'esgoten o no es limiten al fet que hi hagi una prèvia investigació de l'autoritat judicial ("*finalitats judicials*"), en els termes de l'article 16.3 de la Llei 41/2002.

Així, l'article 22.2 de l'LOPD, disposa el següent:

*“2. La recollida i el tractament per a **finalitats policials** de dades de caràcter personal per les Forces i els Cossos de Seguretat **sense el consentiment** de les persones afectades estan limitats a aquells supòsits i aquelles categories de dades que siguin necessaris per a la **prevenció d'un perill real per a la seguretat pública o per a la repressió d'infraccions penals**, i han de ser emmagatzemades en fitxers específics establerts a aquest efecte, que s'han de classificar per categories en funció del grau de fiabilitat.”*

Si bé aquesta Autoritat no pot determinar amb caràcter general què s'entén per un “perill real per a la seguretat pública”, o en quins casos concorreria aquesta circumstància -qüestió a la que es refereix la consulta-, és clar que la normativa (art. 22.2 LOPD) exigeix que concorri aquest element, per tal de considerar habilitat el tractament de dades per part de les FFCCS. Caldrà valorar la concurrència o no d'aquest concepte jurídic indeterminat a la vista de les circumstàncies de cada cas, i en relació amb cada petició d'informació formulada per les FFCCS.

En qualsevol cas, l'article 22.2 de l'LOPD no exigeix, a diferència de l'article 22.3 de l'LOPD, l'existència d'una investigació concreta per a la qual resulti absolutament necessària la cessió de dades especialment protegides.

A més, com ha quedat dit, segons la normativa aplicable les FFCCS desenvolupen diferents funcions, essent una d'elles, però no l'única, la funció de policia judicial.

Per tot això, com ha fet avinent aquesta Autoritat en ocasions anteriors, l'article 22.2 de l'LOPD podria habilitar la cessió de determinades dades que no siguin dades especialment protegides a les FFCCS sense necessitat de vincular aquesta cessió a una investigació concreta i, també, sense necessitat de vincular-la necessàriament al desenvolupament de funcions de policia judicial per part de les FFCCS.

En qualsevol cas, per tal que aquesta cessió resulti habilitada, caldrà que es doni compliment als requisits previstos en el dit article 22.2 de l'LOPD, és a dir, que la cessió es limiti a aquells supòsits i a aquelles categories de dades que siguin necessaris per a la prevenció d'un perill real per a la seguretat pública o per a la repressió d'infraccions penals.

Si es donen aquests requisits, o bé si concorre alguna altra habilitació en altres normes amb rang legal, els centres sanitaris haurien d'atendre la sol·licitud d'accés a dades de la història clínica que no siguin dades de salut, formulada per les FFCCS, per bé que aquestes no actuïn en les seves funcions de policia judicial.

V

La consulta també es refereix a la comunicació d'imatges captades per sistemes de videovigilància de centres sanitaris, a les FFCCS.

Aquesta Autoritat ha analitzat la comunicació de dades de càmeres de videovigilància a FFCCS, entre d'altres, en el Dictamen CNS 28/2018, al que ens remetem a efectes il·lustratius.

La imatge d'una persona física és una dada personal identificativa i, per tant, es troba protegida per la normativa de protecció de dades (art. 4.1 RGPD).

D'entrada, un centre hospitalari, com a responsable del tractament (art. 4.7 RGPD), podrà captar i tractar imatges a través de sistemes de videovigilància, sempre que es faci amb ple respecte pels principis i garanties de l'RGPD. Cal tenir en compte, especialment, que la captació d'imatges i, si escau, la comunicació que se'n faci (si escau, a les FFCCS), haurà de respectar el principi de proporcionalitat i de minimització (art. 5.1.c) RGPD).

La comunicació d'imatges, captades pels sistemes de videovigilància de centres sanitaris que permetin la identificació directa o indirecta de persones físiques no seria, en principi, un supòsit de comunicació de dades especialment protegides (com ara les dades de salut contingudes en la HC), doncs la imatge gràfica d'una persona no té, en principi, ni amb caràcter general, aquesta consideració. Per exemple, la imatge gràfica de persones que treballen al centre, o que visiten algun pacient, captada pels sistemes de videovigilància, no seria en principi informació especialment protegida.

En aquest cas els centres sanitaris haurien de comunicar les imatges captades pels sistemes de videovigilància a requeriment de les FFCCS si concorren els requisits de l'article 22.2 de l'LOPD, és a dir, que la cessió es limiti a aquells supòsits i a aquelles dades que siguin necessàries per a la prevenció d'un perill real per a la seguretat pública o per a la repressió d'infraccions penals. Això, sempre que es tracti d'imatges que no es puguin considerar com mereixedores d'especial protecció, en els termes apuntats (art. 9 RGPD).

Dit això, cal fer avinent que determinades imatges captades per sistemes de videovigilància de centres sanitaris –sempre partint de la premissa que aquests tractaments s'hagin dut a terme, per part dels centres, amb ple respecte pels principis i garanties de l'RGPD-, sí podrien considerar-se informació especialment protegida.

A tall d'exemple, com ha fet avinent aquesta Autoritat en ocasions anteriors, podria ser així en el cas que les imatges permetin conèixer que una persona ha estat atesa en un centre sanitari especialitzat en determinades patologies, o en un determinat servei o consultori d'un centre. D'aquestes imatges es podria inferir el tipus de patologia o de malaltia, o inclús es podria inferir altra informació relativa a la vida sexual o l'orientació sexual d'una persona, que és informació especialment protegida (art. 9.1 RGPD).

En casos com aquest, en què comunicar la imatge gràfica d'una persona pugui suposar comunicar informació especialment protegida, resultarà d'aplicació la previsió de l'article 22.3 de l'LOPD, de manera que la comunicació només serà ajustada a la normativa si és *“absolutament necessari per a una investigació concreta”*.

També en aquests casos, és especialment rellevant que el centre revisi, se forma prèvia a la comunicació de dades, si s'ajusta al principi el principi de proporcionalitat en la seva vessant de principi de minimització (art. 5.1.c) RGPD), ja que en el cas que ens ocupa, la concurrència d'una habilitació legal per a la cessió de dades (art. 22.3 LOPD), no obsta per al compliment, per part del responsable, dels principis i obligacions de l'RGPD.

Per tant, als efectes que interessen, els responsables de la captació i el tractament d'imatges a través de sistemes de videovigilància (...), que es troben sotmesos pel que fa al tractament de videovigilància al que disposa l'RGPD, hauran de valorar si la comunicació d'aquestes imatges a les FFCCS s'ajusta al principi de proporcionalitat, vistos els termes de la sol·licitud que formulin, en cada cas concret, les FFCCS. Especialment, en aquells casos en què no es pugui descartar que les imatges siguin informació especialment protegida.

D'acord amb les consideracions fetes fins ara, en relació amb la consulta plantejada per l'ens que formula la consulta, es fan les següents,

Conclusions

En atenció a la previsió de l'article 22.3 de l'LOPD, l'ens pot comunicar dades de salut contingudes en la història clínica d'un pacient, o altres dades especialment protegides, sense consentiment exprés d'aquest, a les FFCCS, en el cas que aquestes actuïn exercint funcions de policia judicial, en els supòsits en què sigui absolutament necessari per a les finalitats d'una investigació concreta.

La normativa habilitaria la cessió de dades que no siguin dades especialment protegides a les FFCCS (per exemple, dades identificatives, o determinades imatges de persones físiques), sense necessitat de vincular aquesta cessió a una investigació concreta, quan sigui necessari per a la prevenció d'un perill real per a la seguretat pública o per a la repressió d'infraccions penals (art. 22.2 LOPD).

Barcelona, 18 de setembre de 2018